

Quæ si beatos explicare possunt, nihil causæ est, quin pecudes quoque beatæ esse dicantur, quarum omnis ad expletandam corporalem lacunam festinat intentio. ⁴ Honestissima quidem conjugis foret, Liberorumque jucunditas, sed nimis è naturâ diclum est, nescio quem filios invenisse tortores: quorum quām sit mordax quæcumque conditio, neque aliâs expertum te, neque nunc anxium necesse est admonere. In quo ⁵ Euripidis ^e mei sententiam probo, qui carentem liberis infortunio dixit esse felicem.

INTERPRETATIO.

^a demonstrare. ^b indigentiam. ^c experientia rerum naturalium nimis probat. ^d quorum Liberorum conditio quantas experientia rerum naturalium nimis probat. ^e cœdit in parentibus curas. ^f philosophi.

NOTÆ.

eiusdem satietas pœnitentia. Pœnitentia enim à pœnitendo dicta, est cogitationis ea quo suo consilio & voluntate facta sunt, dolentes: quæ quidem tristis cogitatio individua est voluptatis illicitæ comes, quod Deus tum hominem de peccato commisso moneat. Neque vero in solâ mente versantur pœnitendi hujus voluptatis fructus; sed in corpus etiam diffunduntur: hinc morbi, dolores, mortes, & cætera id genus.

^{3.} Nihil causa est quin pecudes. ¹ Præterea beari ita videtur proprium hominis, ut nemo putet beatitudinem versari in eo quod bestiis etiam convenire potest: vacare autem iis unde voluptates corporis nascuntur, homini & pecudibus commune est, quandoquidem huc omnes pecudum motus videntur tendere, ut satisfaciant corpori; quod idcirco nunc appellatur lacuna, quia, quemadmodum lacuna aquam continet, sic corpus nihil aliud sit, quam plurimum was suum quodlibet liquorem continens. Nisi dicas lacunam hic esse indigentiam, ut apud Tullium ^{4.} in Verr. ut illam lacunam rei familiaris explorerent.

^{4.} Honestissima conjugis, &c. ² II. Agitur de licitâ corporis voluptate, nimisrum conjugij: hæc autem honestissima

dicitur, quatenus voluntate divinâ, quæ est prima morum regula, capit: pertinet quippe ad virutis officium, inquit S. Aug. l. 19. de civ. D. cap. 1. & vivere patria & propter patriam filios procreare; quorum neutrum fieri potest sine corporis voluptate. Illa tamen voluptas saepius etiam tristifica est: quandoquidem Liberi non raro sunt parentum tortores; si non quod spectat corpus, quemadmodum aiuat Oedipum ortâ inter Phocenses seditione ignarum occidisse patrem Laium Thebanorum regem, qui tumultum conabatur reprimere; falso quoad mentem attinet, quatenus parentes propter Liberos perpetui cruciantur curis, quibus ceu quibusdam canibus videntur morderi; unde mordax conditio nunc appellatur. Hinc apud Plutarchum.

Tristitia ex Nato tempus in omne patri
^{5.} Euripidis meis sententiam probo. ¹ Euripides, poëta licet, fuit tamè philosphus, teste Tullio, Anaxagoræ discipulus: unde non immeritè Philosophia nunc suum vocat, ejusque probat sententiam quam in Andromachâ exponit, scilicet, carentem Liberis infortunio esse felicem: quia, inquit, habere Liberos dulce inexpertis, expertis triste,

METRUM VII.

QUOD dicitur Anacreontium. Est Carmen constans ex uno genere veruum, quorum quilibet trimerter ante tertium pedem iambum, quem sequitur syllaba redundans, primò anapæstum, deinde iambum habet.

ARGUMENTUM.

VOLOUPtas omnis, inquit Philosophia, apि similis,
quos melle pavit, hos aculeo pungit.

HABET omnis hoc voluptas,
Stimulis agit frumentis,
Apiumque par volantum,
Ubi grata mella fudit,
Fugit, & nimis tenaci
Ferit ista corda morsu..

INTERPRETATIO.

Voluptas omnis id obtinet, quod pungit aculeis eos, qui huic indulgent, similis apibus abeuntibus, postquam emitit mella jucunda, evolat, & dente tenacior, lacerat pectora, qua retigit.

NOTÆ.

Pulcherrima hæc allegoria, in quâ similitudinem habes cum translatione conjunctam: nam & voluptates apibus similes perhibentur, & voces apibus propriæ transferuntur ad voluptates: quemadmodum Ciceroni pro M. major dicitur *Comitorum quām Euripi inconstans.* Voluptates, inquam, apibus dicuntur similes in hoc, quod sicut apes sic voluptates jucunditatem & tristitiam eidem homini afferant. Voces vero apibus propriæ, videlicet *stimulis, volantum, grata mella, tenaci morsu,* transfreruntur ad voluptates: præsertim vero

observabis hæc verba: ferit ista corda: his quippe & modus, quo aculeus corpora, & modus, quo voluptas corporæ mentem pungit, optimè videtur significari: sicut enim illuc continuato motu apis carnem, ita huc continuatâ cogitatione voluptas mentem, repetitis veluti istibus, videtur lancinare: unde ut prior motus corporis, sic posterior cogitatio mentis haberi potest. Quamobrem fallitur quisquis præcipitatione & præjudicio assumens, putat summum bonum versari in voluptate corporis.

15. Sed quonam lateat, quod cupiunt bonum,
Nescire cæci sustinent,
Et, quod stelliferum trans abiit polum,
Tellure demersi petunt.
Quid dignum stolidis mentibus imprecet?
20. Opes, honores ambiant,
Et cum falsa gravi mole paraverint,
Tum vera cognoscant bona.

INTERPRETATIO.

At caci homines non indignantur se ignorare, abinam occultetur bonum, quod desiderant; quodque transcendit olympum stellantem, illud in terris involuti querunt. Quid infasti petam, dignum sul-

tis mentibus? Utinam quarant undique dignitas & honores, cumque accumulaverint bona falsa magno labore, tum agnoscent bona vera.

NOTÆ.

Pectinibus patulis jactat se molle Tarentum.

17. *Stelliferum trans abiit polum.]* Est enim Deus.

18. *Tellure demersi petunt.]* In rebus decaducis animus ex altissimo domicilio depresso & quasi demersus in terram, ut loquitur Tullius, falsa assumptione putat versari summum bonum.

19. *Quid imprecet.]* Imprecari est aliquid mali in caput alicujus precari. Sic Virgil. 4. Aeneid. v. 628.

Litora litoribus contraria, fluctibus unidas

Imprecor, arma armis: pugnant ipsique nepotes.

20. *Opes, honores ambiant.]* Circumundo supplicant: *ambio* enim dicitur ab ambe circum, & eo, quod Romani undique irent populorum, aut etiam judicium captaturi suffragia: & hoc est malum, quod Philosophia in caput hominum stolidorum precatur: Sed quia non decet Philosophiam, magistrum illam

virtutum, imprecari malum, nisi propter bonum, quod ex hoc oriri possit, addit,

21. *Et cum falsa paraverint, tum vera cognoscant bona.]* Exemplo scilicet Salomonis, qui postquam omnibus predictis bonis impia operam dedisset, tandem aliquando ad Deum rediit, exclamans, *vanitas vanitatum & omnia vanitas.* *Gravi mole* interpretamur *magnō labore:* nam, ut puto me jam monuisse, *moles* primū dicitur de corporibus, qua ob insitam plurimarum partium quietem difficulter moveri possunt: unde non incepit moles derivatur à Græco μολή νέτιbus submoveo: hinc lapis ingens dici solet *molaris*: hinc etiam *moliri* idem est quod viribus collectis aliquid movere. Deinde *moles* propter quamdam similitudinem dicitur de omni negotio difficulti: sicut Virg. i. Aen. v. 37.

Tante molis erat Romanam condere gente.

PROSA IX.

PROSA IX.

ARGUMENTUM.

PHILOSOPHIA nunc utens transitione, quā & dicta recordari, & dicenda prævidere videtur, addit, copiam, potentiam, reverentiam, celebritatem, & jucunditatem summi boni proprietates esse adeo individuas, ut poterit plures unius ejusdemque rei modos, ut quicunque assumendo has illas-ve rebus diversis attribuit, hic præcipitatione vel præjudicio delusus fallatur.

1 **H**ACTENUS mendacis formam felicitatis ostendisse sufficerit, quam si perspicaciter intueris, ordo est deinceps, quæ sit vera monstrare. Atqui video, inquam^a, nec opibus sufficientiam, nec regnis potentiam, nec reverentiam dignitatibus, nec celebritatem gloriaria, nec latitudinem voluptatibus posse contingere. An etiam causas, cur id ita sit, deprehendisti^b? Tenui quidem veluti rimulâ^c mihi videor intueri, sed ex te^d cognoscere malum apertius. Atqui promptissima ratio est^e. Quod enim simplex est, indivisumque naturâ, id error humanus separat, & à vero, atque perfecto ad falsum imperfectumque traducit. An tu arbitraris, quod nihil indigeat, egere potentiam^f? Minime, inquam^f.

INTERPRETATIO.

^a ego Boëtius. ^b inquit Philosophia. ^c e inquit Philosophia. ^f ego Boëtius. ^e inquit Boëtius. ^d o Philosophia.

NOTÆ.

1. *Hattenus.]* I. Quidem Philosophia nunc utitur transitione, cuius frequens est & utilis usus apud Oratores & Poetas. Sic Tullius: *quoniam*, inquit, *de genere belli dixi, nunc de magnitudine pauca dicam.* Sic Virgil. 2. Georg. v. 1. *Hattenus arborum cultus & sidera cœli;*

Nunc te, Bacche, canam, nec non sylvestria tecum
Virgulta & prolem tardè crescentis olive.

2. *Perfpicaciter.]* An vox ista La-

tina est? dicerem, perfpicue, evidenter.

³ Quod simplex est, &c. II. Philosophia proponit, copiam, potentiam, & cætera ejusmodi esse modos summi boni, non partes, ut vulgo putantur: quare ut hæc & sequentia intelligantur, animadvertisendum discrimen quod occurrit inter partem, & modum. In hoc autem differunt, quod pars possit, modus non possit suâ leorium ideâ clare & distinctè cogitari. Sic mens & corpus sunt partes hominis, quod mens sine corpore, & corpus sine mente, suâ

Ee

METRUM VIII.

CARMEN constans ex dupli genere versuum alternorum, quorum prior Asclepiadeus spondeum, dactylum cum syllabâ, & duos alios dactylos habet; posterior iambicus quatuor pedes, sâpius locis imparibus spondeos, paribus iambos.

ARGUMENTUM.

FRRANT homines, canit Philosophia, qui cùm terrena in terris, aquatilia in aquis, volatilia in aëre, suo quaque loco reposita quærant, propriam summi boni sedem veluti ignorantes, felicitatem inde expectant, unde oriri non possit..

Heu, quæ miseris tramite devios
Abducit ignorantia!
Non aurum in viridi quæritis arbore,
Nec vite gemmas carpitis,
5. Non altis laqueos montibus abditis,
Ut pisce ditatis dapes.

INTERPRETATIO.

Heu qualis ignoratio avertit vos infelices à via rectâ aberrantes! Non queritis uniones ex vineâ. Non absconditis retinaculum in arbore viridi, neque accipitis in montibus altis, ut addatis pisces opulis.

NOTÆ.

1. & 2. *Tramite devios abducit ignorantia!*] Errant quidem homines præcipiti assumptione purantes summum bonum versari in divitiis, voluptatibus corporis, & cæteris ejusmodi, ut sâpius dictum est: sed causa istius erroris ignorantia est: ut enim, præsertim in Philosophiâ, cognitio clara & distincta ita est veritatis regula, ut si hanc sequamur, numquam erremus; sic ignorantia ita est erroris principium, ut nunquam erremus, nisi quia ignoramus.

3. *Non aurum in viridi queritis arbore.*

re.] Aurum in visceribus terræ, non in arboribus, præsertim virentibus generari solet, quod nec semen auri huic adduci, nec adductum formari possit.

4. *Nec vite gemmas carpitis.*] Uniones in terris aut in aquis, non in plantis consueverunt reperiiri, propter prædictam de auro rationem.

5. *Non altis laqueos, &c.*] Homines non pescantur in aëre, nec apros ventur in mari. Hæc ab omni hominum cogitatione adeo aliena sunt, ut adagi loco usurpentur ad significandos eos, inquit Erasmus, qui prepostere ibi querunt:

Nec vobis capreas si libeat sequi,

Tyrrhena captatis vada.

Ipsos quinetiam fluctibus abditos

10. Norunt recessus æquoris,

Quæ gemmis niveis unda feracior,

Vel quæ rubentis purpuræ,

Nec non quæ tenero pisce, vel asperis

Præstent echinis litora.

INTERPRETATIO.

Neque ingredimini mare Tyrrhenum, si dantior sit unionum candidorum, aut quæ vultis venari capreas. Imò vero homines nam abundantior purpura rubra, cognoscunt ipsos secessus maris absconditos cognoscunt quanam maria antecellant pisibus aquis: cognoscunt quanam aqua abun-

NOTÆ.

aliquid, ubi ne sperari quidem possit: ut si quis in magistratibus vitam tranquillam, in voluptatibus beatam, in opibus felicem quarat. Itaque Libanus servus (apud Plautum in Asinaria) ab herbo suo Demetrio jussus, ut uxorem ipsius argento defraudaret, significans nullâ ratione fieri posse, ut à muliere tenacissimâ quicquam auferretur: jube, inquit, una me opera pisari in aëre, venari autem jaculo in medio mari.

8. *Tyrrhena vada.*] Mare Tyrrhenum: est autem illa maris mediterranei pars, quæ Meridionale Italiae latus, sicut sinus Adriaticus Septentrionale alluit: unde hoc superum, illud infernum mare vocatur. De hâc loquitur Virgil. I. Æn. v. 71.

Genus inimica mihi Tyrrhenum navigat aquor.

II. & 12. *Gemmis feracior vel rubentis purpurea.*] Valla quidem ait raro esse duos casus, licet ab eodem seorsum regi possint, cum codem simul conjungi: ut hic conjunguntur, gemmis & purpurea feracior: id tamen vitiosum non est; quod in Syntaxi, quam figuratam vocant, non tam voces conjungantur, quam carum sensus. Sic Tullio dicuntur: emi centum aureis & pluris. Est vero purpura propriè conchæ genus, cuius liquore vestes olim tingebantur: hunc liquorem nigrantis rosâ colore sublucere docet Plinius I. 9. c. 36. unde

Sed non omne mare est generosa fertile terra.

Murice Bajano melior Lucrina Peloris: Ostrea Circaea, Miseno orientantur echini;

PROSA VIII.

ARGUMENTUM.

PHILosophia prædictam de divitiis, dignitatibus, potestate, gloriâ, & voluptate doctrinam summam repetens, hæc ait malis adeo implicita, adversiorumque telis adeo exposita, ut rationem summi boni habere non possint.

NIHI Igitur dubium est, quin hæc ad beatitudinem viæ^a deviæ quædam sint, nec perducere quemquam eò valeant, ad quod se perducturas esse promittunt. Quantis verò implicitæ malis sint, brevissimè monstrabo. Quid enim? pecuniam-ne congregare conabentis? Sed eripies habenti. Dignitatibus fulgere velis? danti supplicabis; & qui præire cæteros honore cupis, poscendi humilitate vilesces. Potentiām-ne desideras? subiectorum insidiis obnoxius, periculis subjacebis. Gloriam petis? sed per aspera quæque distractus, securus esse desistis. Voluptariam vitam degas. Sed quis non spernat, atque abjiciat vilissimæ fragilissimæque rei, ^b corporis, servum? Jam verò qui bona præ se corporis ferunt, quæ exigua, quæ fragili possessione nituntur! Num enim elephatos mole, tauros robore superare poteritis? num tigres velocitate præbitis? Respicate cœli spatum, fititudinem, celeritatem, & aliquando definite vilia mirari. Quod quidem cœlum non his potius est, quæ suâ, quæ regitur, ^c ratione mirandum. Formæ verò nitor ut rapidus est, ut velox, & ^d vernalium florum mutabilitate fugacior! Quod si, ut Aristoteles ^e ait, ^f Lynceis oculis homines utearentur, ut eorum visus obstantia penetraret, nonne introspectis visceribus,

INTERPRETATIO.

^a aberrantes. ^b cuiusmodi est corpus | telis nunc videtur desiderari.
^c arte. ^d vernalium. ^e liber ille Aristoteles.

NOTE.

^f. Lynceis oculis.] Lynceis oculis videre, primus feratur reperiisse fodinas metallos Lynceo perspicacior: proverbiū est ex eo, lorum, æris, argenti, & auri: hinc ut arbitramur, ortum, quod Lynceus enim fabulati sunt Lynceum usque ad

CONSOLATIONIS PHILOSOPHIAE. LIB. III. 213

illud² Alcibiadis superficie pulcherrimum corpus, turpissimum videtur³. Igitur⁴ te pulcrum videri, non tua natura, sed⁵ oculorum spectantium reddit infirmitas. Sed æstimate, quæ vultis nimio corporis bona, dum scatis hoc, quodcumque miramini, ⁶ triduana febris ignicula posse dissolvi. Ex quibus omnibus illud redigere in summam licet: quod hæc; quæ nec præstare, quæ pollicentur, bona possunt, nec omnium bonorum congregazione perfecta sunt, ea nec ad beatitudinem, quasi quidam⁷ calles, ferunt, nec beatos ipsa perficiunt.

INTERPRETATIO.

^a quod pulcher videaris, id. b via.

NOTE.

fuisse perspicacem, ut etiam terram ipsam oculorum acie penetraret, quæque apud inferos fierent, pavidaret. ¹ *Quis est tam Lynceus*, inquit Tullius, *qui in tantis tenebris nihil offendat, nusquam incurat*. Horatius Epist. 1.1. ep. 1.

Non possis oculo quantum contendere

Lynceus,
Non tamen idcirco contemnas lippus inungi.

². *Alcibiadis pulcherrimum corpus.*] Alcibiades non fuit mulier pulcherrima, quemadmodum ait Thomas Anglicus, auctor commentariorum Boëtij, sed imperator Atheniensium, ingenio præstans, & corpore pulcherrimus, qui virtutis primum, deinde, docente Socrate, virtutibus studuit.

³. *Oculorum infirmitas.*] Sienim tan-

ta est oculorum perspicacitas, ut etiam viscera iisdem patrent, corpus propter majorem deformum, quæ formosum partium multitudinem, deforme potius, quam formosum haberetur: & ed quidem certius, quod pulcritudo non nisi integrâ perfectione, deformitas vel minimo defectu oriatur.

⁴. *Triduana febris ignicula.*] Quæcumque enim fuerit corporis amplitudo, quodcumque robur, quæcumque agilitas, quæcumque pulcritudo, hæc corpore per triduum astu febrique jactato evanescunt. Usque adeo verum est rationem summi boni, quod homo naturaliter cognoscit appetitque, non versari in ullo ex prædictis bonis, quibus homines falsâ assumptione ducti adherent.

Recte tu quidem^a: nam si quid est, quod in illâ re imbecillioris^b valentia sit, in hâc præsidio necesse est egeat alieno. Ita est, inquam^c. Igitur sufficientia, potentiaque una est, eademque natura. Sic videatur. Quod vero hujusmodi sit, spernendum-ne esse censes, an contra rerum omnium veneratione dignissimum? At hoc, inquam, ne dubitari quidem potest. Addamus igitur sufficientia, potentiaque reverentiam, ut hæc tria unum esse judicemus. Addamus, siquidem vera volumus confiteri. Quid igitur? inquit, obscurum-ne hoc, atque ignobile censes esse, an omni celebritate clarissimum? Considera vero, ne, quod nihilo indigere, quod potentissimum, quod honore dignissimum esse concessum est, egeat claritudine, quam sibi præstare non possit, atque ob id aliquâ ex parte videatur abjectius. Non possum, inquam, quin hoc uti est, ita etiam celeberrimum esse confitear. Consequens igitur est, ut claritudinem superioribus tribus nihil differre fateamur. Consequitur, inquam. Quod igitur nullius egeat alieni, quod suis cuncta viribus possit, quod sit clarum, atque reverendum, nonne hoc etiam constat esse latissimum? Sed unde huic^d, inquam, tali mœror ullus obrepat, ne cogitare quidem possum. Quare plenum esse letitia, siquidem superiora manebunt, necesse est confiteri. At qui illud quoque per eadem necessarium est^e, sufficientia, potentia, claritudinis, reverentia, jucunditatis nomina quidem esse diversa, nullo vero modo discrepare substantiam. Necesse est, inquam. Hoc igitur, quod est unum, simplexque natura, ^fpravitas humana dispergit, &c, dum rei, quæ partibus caret, partem conatur adipisci, nec portionem, quæ nulla est, nec ipsam, quam minimè affectat, assequitur. Quoniam, inquam, modo? Qui divitias, inquit, petit, penuria fugâ, de potentia nihil laborat: vilis, obscurusque esse mavult, multas etiam sibi naturaleis quoque subtrahit voluptates, ne pecuniam, quam paravit, amittat. Sed hòc modo ne sufficientia quidem contingit ei, quem valetia deserit, quem molestia pungit, quem vilitas abjicit, quem recondit obscuritas. Qui vero solum posse desiderat; profligat opes, despicit voluptates, honorisque potentia carentem, gloriam quoque

INTERPRETATIO.

^a inquit Philosophia. ^b virtutis. ^c ego | esse unicam rem pluribus affectam modis.
Boëtius. ^d nulla tristitia videretur inesse | ^f male judicando. ^g vis.
posse rei, qua ejusmodi est. ^e ista omnia |

NOTÆ.

quodlibet ideâ clare & distinctè cogitari possit. Sic figura, quies, & motus sunt modi corporis, quod neque figura, neque quies, neque motus possit clare & distinctè cogitari, non cogitato corpore. Sic etiam notio & voluntas, quarum neutra potest, non cogitata mente, clare & distinctè cogitari, sunt modi

mentis. Atqui predicta bona, quæ homines falsâ assumptione tribuunt rebus creatis, non possunt clare & distinctè cogitari non cogitata aliquâ re superiori, videlicet Deo, ut scorsum Philosophia probat & quidem ita evidenter, ut nullâ aliâ interpretatione videatur indigere.

nihil pendit. Sed huic quoque quâ multa deficiant, vides. Fit enim ut aliquando necessariis egeat, ut anxietatibus mordeatur; cumque hæc depellere nequeat, etiam id quod maximè petebat, potens esse desistit. Similiter ratiocinari de honoribus, gloriâ, voluptatibus licet. Nam cum unumquodque horum idem, quod cætera, ^a sit, quisquis horum aliquid sine ceteris petit, ne illud quidem, quod desiderat, apprehendit. Quid igitur? inquam, si quis cuncta simul cupiat adipisci? summam quidem ille beatitudinis velit: sed num in his eam reperiet, quæ demonstravimus, id, quod pollicentur, non posse conferre? Minimè inquam. In his igitur, quæ singula quæque expetendorum præstare creduntur, beatitudo nullo modo investiganda est. Fateor, inquam, & hòc nihil dici verius potest. Habet igitur, inquit, & formam falsa felicitatis, & causas: deflecte nunc in ^b adversum mentis intuitum; ibi enim veram, quam promisimus, statim videbis. Atqui hæc, inquam, vel cæco perspicua est, eamque tu paullo antè monstrasti, dum falsa beatitudinis causas aperire conabar. Nam, ni fallor, ea vera est, & perfecta felicitas, quæ sufficientem, potentem, reverendum, celebrem, latumque perficiat. Atque ut me interius ^c animadvertisse cognoscas, quæ unum horum, quoniam idem cuncta sunt, veraciter præstare potest, hanc esse plenam beatitudinem sine ambiguitate cognosco. O te aliumne hac opinione felicem, siquidem hoc, inquit, adjaceris. Quidnam? inquam. Essene aliquid in his mortalibus caducisque rebus putas, quod hujusmodi statum possit afferre? Minimè, inquam, puto; idque à te, nihil ut amplius desideretur, ostensum est. Hæc igitur vel imagines veri boni, vel imperfecta quædam dare bona mortalibus videntur: verum autem, atque perfectum bonum conferre non possunt. Assentior, inquam. Quoniam igitur agnovisti, quæ vera illa sit, quæ autem beatitudinem mentiantur, nunc supereft, ut unde veram hanc petere possis, agnoscas. Id quidem, inquam, jam dudum vehementer expecto. Sed cùm, ut in Timæo Platoni, inquit, nostro placet, in minianis quoque rebus divinum præsidium debeat implorari, quid nunc faciendum censes, ut illius summi boni sedem reperiere mereamur? Invocandum, inquam, rerum omnium patrem, quo prætermisso, nullum rite fundatur exordium. Recte, inquit; ac simul ita modulata est.

INTERPRETATIO.

^a unica res pluribus modis se habens. ^b co- | gita contrarium. ^c ipsa mentis attentione.

NOTÆ.

4. Vti in Timæo, Platoni nostro placet.] Timæus: omnes qui vel minimam sana mentis particulam habent, cum aliquid seve parvum, siue magnum aggrediuntur, semper solent Deum invocare: quo nihil melius dici, fieri, cogitari potest.

— Finem dein antè precatus
Numina, opus facio.
Ex quo Plato ait in libro qui inscribitur

Ee ij.